

סוללים דרך

בונים חירות תודעתית

מאמרי השבוע
כ"ז אייר - ב' סיון
ה'תשפ"ה

מי אנחנו?

'סוללים דרך' הינו מיזם העוסק בתודעה והסברה שהחל לפני מספר שנים לאור הצורך להבין את המתרחש במרחב הציבורי באופן ענייני, ללא משוא פנים ומתוך שיח בוגר ומקצועי.

לאט לאט הצטרפו למיזם אנשים רבים, עד שכיום הקהילה הגיעה לכ-17 אלף חברים (!) שמקבלים מאמר בכל יום.

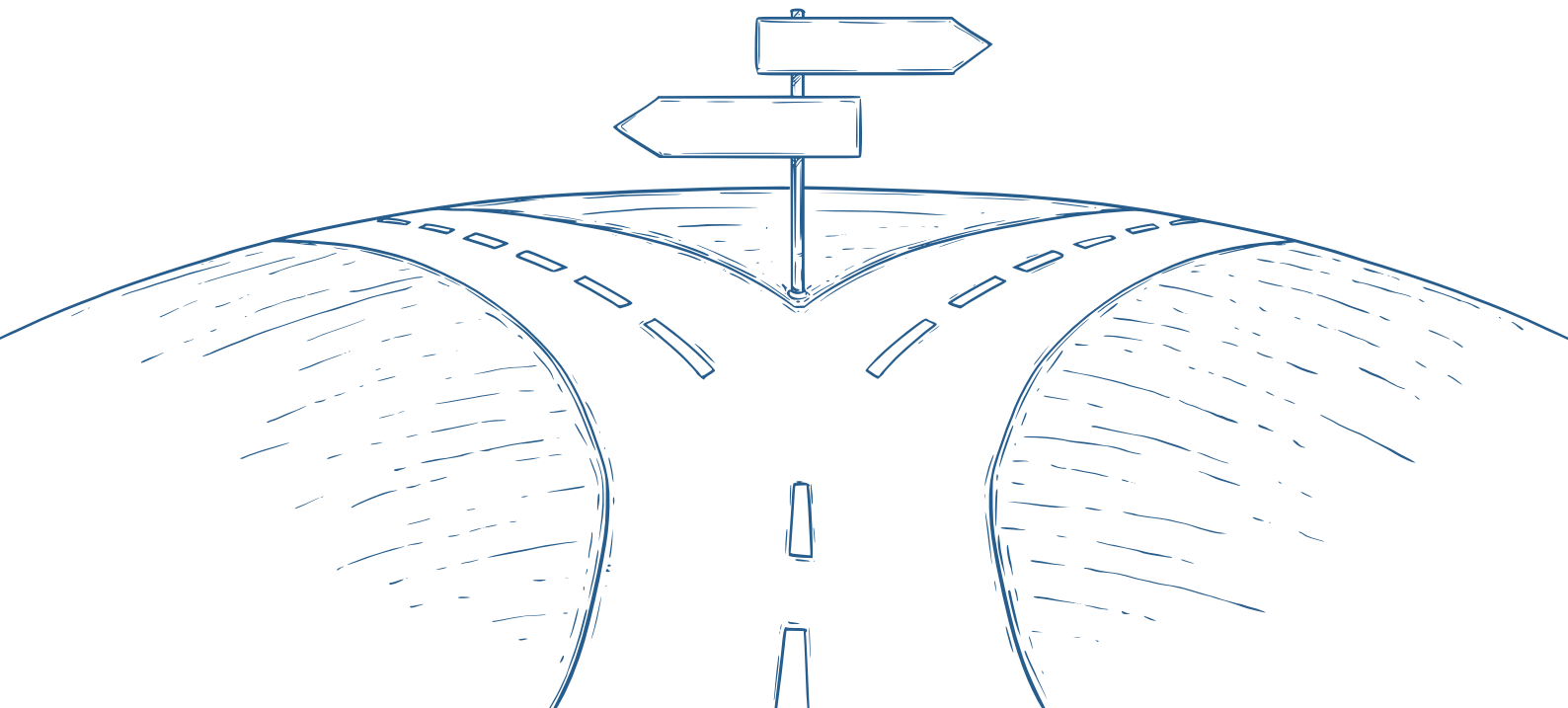
ב'סוללים דרך' אנו נוהגים לומר ש'אין לך דבר פרקטי יותר מתיאוריה טובה'.

כלומר, המיזם מאפשר לתחושות האינטואיטיביות הפשוטות של רבים, לעבור מתחושות בטן להמשגה ברורה ולתודעה סדורה. רק אדם בזה הופך להיות 'אקטיביסט' מדויק הפועל בהתאם לרוח לאומית, ציונית ויהודית.

אנו משתדלים לסקל את אבני הנגף מנהר החיים הישראליים על מנת לסייע בענווה לספינה הלאומית לנוע בבטחה ובגאון.

תגובות: ooffice@solelim-derech.co.il

להפצת החוברת: דניאל 052-757-5290

תוכן עניינים

4	<u>ניצול משבר החטופים להעתקת מרכז השלטון לבית המשפט העליון</u>	ו
7	<u>התייחסות למינוי האלוף דוד זיני לראש השב"כ הבא</u>	ו
9	<u>מלחמה פסיכולוגית נגד העם</u>	ב
12	<u>עשר הערות על המצב</u>	ד
15	<u>חירותו של עם ומינוי ראש השב"כ</u>	ה

ניצול משבר החטופים להעתקת מרכז השלטון לבית

המשפט העליון

צביקה מור

אם אתה עומד קרוב מדי למיצג אומנותי, תתקשה לתפוס את מכלול האובייקטים ומיקומם בתוך ההרמוניה.

וכמו באומנות, כך במוזיאון החי של הקב"ה - בימת ההיסטוריה. נדרשות שנים רבות לעיכול השלכותיהם של אירועים מונומנטליים, אך ישנם אירועים שראייה חדה תאבחן אותם כהמשך של תהליך גדול יותר, כנדבך נוסף.

א. בחודשים האחרונים נחשפנו לשיח על 'מדינת העומק' (הדיפ-סטייט, Deep State), המשקפת יותר מכל את המצב שבו השלטון וקבלת ההחלטות אינם בידי נבחרי העם אלא בידי פקידים ובידיים נעלמות נוספות. ביטוי מובהק לטענה זו נוכל למצוא בדבריה של דינה זילבר, המשנה ליועמ"ש לשעבר, בכנס פנימי לפרקליטים תחת הכותרת "דמות המשפטן הציבורי":

"אנחנו משרתי הציבור ולא 'קונסיליירים' (יועצים, באיטלקית; כינוי לבכיר בארגון פשע, צ.מ.) של השלטון. אנו מחויבים לשליחות ציבורית ועשייה מתוך תפיסת נאמנות של הציבור, ולא שיקוף אינטרס נקודתי גרידא של שר או מנכ"ל".

לשיטת זילבר, הפקיד אינו מחויב לשר הממונה עליו - המונע מאינטרסים כביכול - אלא לציבור. במקום אחר הסבירה זילבר שהפקיד יודע מהו רצון הציבור, מתוקף הימצאותו במערכת שנים רבות, שלא כמו השר שבא לקדנציה אחת.

לאחר שדינה זילברה את משרדי הממשלה, הגיע הזמן למהלך נוסף, והפעם בחסות סוגיית החטופים.

ב. כדי להבין מה נעשה אצלנו בימים אלה, יש להעמיק מבט בתנועת הפרוגרס. תנועה זו לקחה על עצמה להשמיד את זהות האדם. כלומר, את מרכיבי הזהות האנושית: לאום, משפחה ופרט.

כדי להשיג מטרה זו נעשה שימוש רחב בשפה על ידי מינוח חדש, המעצב את תודעת ההמון.

לצורך השמדת ערך או ארגון, לא חייבים להשמידו בפועל או להכחיש את קיומו. אפשר, למשל, לשנות את שמו, להצמיד לו כינוי או לרוקן אותו מחשיבותו.

לדוגמה: הכחשת שואה באופן סתמי וישיר תיתפס כלא רצינית. אך אם נגדיר ניצול שואה כ"כל מי ששרד את השלטון הנאצי באירופה" - הגדרה הכוללת גם הונגרים ואוקראינים ועוד - השמדנו את ערך השואה.

דרך נוספת להשמיד ערך או ארגון היא שינוי השם והגחכה. דוגמה: מרחבי יהודה והשומרון הם ארץ התנ"ך שבה חיו אבותינו. אם נקרא להם "השטחים" 5 פעמים ביום במשך 30 שנה, הציבור יתרגל לחשוב שמדובר בנדל"ן בלבד.

לשיטת זילבר, הפקיד אינו מחויב לשר הממונה עליו - המונע מאינטרסים כביכול - אלא לציבור. הפקיד יודע מהו רצון הציבור, מתוקף הימצאותו במערכת שנים רבות, שלא כמו השר שבא לקדנציה אחת

”
**כדרכם של
 קמפיינים,
 המשתתפים
 עשויים לא
 לדעת שהם
 בעצם פשוט
 ניצבים
 בקמפיין**

ג. כבר כתבנו במסגרת במה חשובה זו, שהשמאל זיהה מהר מאוד, כמו תמיד, את **משבר החטופים כהזדמנות נוספת לנגח את הממשלה**. כבר מתחילתו כוון הקמפיין, שכותרתו "Bring Them Home Now", נגד הממשלה (במקום Let Them Go - נגד חמאס). מתברר שמחשבה נוספת הייתה בראשם של הקמפיינרים המוכשרים - **שימוש בתסכול ובשבר של משפחות החטופים כדי להפוך את בית הנבחרים לקרקס ולמושב לצים**. למה? קראו עד הסוף.

ד. מאז תחילת המלחמה, כללי הנראות של הכנסת הופרו באופן בוטה. שלטים, מיצגים, מסכי ענק עם תמונות מתחלפות במסדרונות ובוועדות הכנסת. כמובן, רק תמונות של החטופים ולא של החיילים הנופלים או נרצחי שמיני עצרת. כביכול, יש רק קבוצה אחת שקשה לה בשנה וחצי האחרונות - **כל זה כדי למסגר את העיסוק בתחום החטופים כמטרה הבלעדית של המלחמה**. וזה עדיין קטן לעומת המתרחש בוועדות הכנסת. משפחות החטופים הורשו להיכנס לכל דיון של ועדה בכנסת ולדבר שם כאוות נפשן, גם לוועדה שתעסוק בבעיות הכלבים המשוטטים במרחב הציבורי. כך מתבזבז זמן יקר של עובדי הציבור - לרבות אנשי מקצוע המוזמנים לוועדה - הצריכים לשרת 10 מיליון תושבים.

ה. מעבר למסר הקורא לכניעה ישנו גם הסגנון הבוטה, הקולני והמפחיד. שרים וח"כים מהימין מותקפים, מבוזים ומואשמים שוב ושוב, בכל ועדה ובכל שבוע. סעיף "העלבת עובד ציבור" בוטל, כביכול.

ניתן להבחין בקלות בין קריאות אותנטיות של זעקה ושבר ובין קריאות מלאכותיות ומתודרכות היטב. אך למרות הפער הגדול בין שתיהן, **נראה כי יש בשתיהן כוונה נוספת, שייתכן מאוד שאינה ידועה למשפחות השבורות והמרוסקות**. כדרכם של קמפיינים, המשתתפים עשויים לא לדעת שהם בעצם פשוט ניצבים בקמפיין. כאב לחטוף, הנוכח בכנסת מדי שבוע, שאלתי את עצמי:

1. מדוע יש צורך שהם יגיעו כמה פעמים מדי שבוע לוועדות, ויחזרו על אותם הדברים בפני אותם אנשים? מדוע יש צורך שחמישה ושישה בני משפחה ידברו בכל ועדה במשך שעה (!!!), במקום נציג אחד בכל ועדה?
2. אם הכוונה היא לשכנע את הנוכחים לתמוך בדרישה לעסקה גם במחיר כניעה לחמאס, אפשר להבין את ההתקפות האישיות כלפי יו"ר ועדת החוקה ח"כ רוטמן, המתנגד לכל שיח עם החמאס. **אך מדוע לצרוח, להשפיל ולהאשים את יו"ר ועדת הכספים, ח"כ גפני, או יו"ר ועדת החינוך ח"כ טייב, שהם וסיעתם הביעו תמיכה בעסקה "בכל מחיר"?**

ו. התשובה נמצאת גם הפעם בראיית התמונה הכללית, זו שמעבר למעשים היומיומיים. **ייתכן שהכוונה הנסתרת של קמפיין החטופים קשורה למטרתם הגדולה - להוזיל ולהגחיק את בית הנבחרים של מדינת ישראל באמצעות סוגיית החטופים, ולהעתיק את מרכז השלטון לבית המשפט העליון.**

במסדרונות הכנסת ובוועדותיה מותר לצלם באופן חופשי, וכך מכל מופע בזוי ומשפיל בכנסת ייצא סרטון וירוץ ברשתות החברתיות ברחבי ישראל. אי אפשר שלא לקשר זאת לשיח האלים, המפלג והמסית, שלא לומר האוטו-אנטישמי, של יאיר גולן, העומד בראש מפלגה בישראל. **שני הדברים האלו לא רק מרדדים את השיח אלא מפקירים את בית הנבחרים בעיני הציבור.**

ז. **לעומת הכנסת שהפכה לקרקס ולמושב לצים, ההוד וההדר של בית המשפט העליון נשמרים באדיקות.** שם לא נראה שלטים או חולצות עם כיתובים בענייני דיומא, ואם תביע זעקת שבר נגד האבסורד שבמתן זכות עמידה לארגוני שמאל, הרוכבים על הדמוקרטיה הישראלית ומייצגים את מפלצות הנוח'בה - תוצא בחוסר כבוד אל מחוץ לאולם. לעומת ועדות הכנסת, בזמן הדיונים בבית המשפט העליון אסור לצלם, וכך הציבור אינו חשוף לעוולות בית המשפט.

ח. **בצורת שלטון דמוקרטי, לכל בעל זכות הצבעה יש פתק אחד בלבד לקלפי. מכאן שדמוקרטיה = דמוגרפיה.**

אך השמאל הפרוגרסיבי, שפטר את עצמו מהרחבת העם היהודי ופטר את עצמו משכנוע הציבור בדרכו, מבקש להעתיק את השלטון לבית המשפט העליון, בו יושבת הפקידות הגבוהה ביותר שאינה נבחרת ואין מעליה ביקורת.

ערב יום ירושלים עלינו להכיר במזימה זו, ולתבוע בכל תוקף את הכבוד הראוי לבית הנבחרים ולנבחרי הציבור של עם ישראל, הנמצאים על הבימה ההיסטורית של העם בדורות הללו: מדינת ישראל, ראשית צמיחת גאולתנו.

”
**בצורת
שלטון
דמוקרטי,
לכל בעל
זכות
הצבעה יש
פתק אחד
בלבד
לקלפי.
מכאן
שדמוקרטיה
= דמוגרפיה**

התייחסות למינוי האלוף דוד זיני לראש השב"כ הבא

אודי בן חמו

בואו נעסוק במתודולוגיה הנכונה להתייחסות, ולא רק בשורה התחתונה. תהליך הניתוח הנכון חשוב מהתוצאה.

א. כדי לחוות דעה ישרה על המינוי הזה חייבים להבין את ההקשר הרחב. **אנחנו בעיצומו של קרב איתנים ארוך שנים על מיהו הריבון.** האם הריבון הוא העם על ידי נבחריו, או שמא הריבון הם חברות 'מומחים' יודעי ח"ן בעיני עצמם, לובשי גלימות שחורות. זוהי השאלה המרכזית.

ב. **מזה שנים רבות, מתרחש פה מפעל רב עוצמה המרוקן מכל תוכן את סמכותם של נבחרים הציבור.** ועל כן עצם ההתעקשות לקבל החלטה בניגוד למייצגת המפעל הלא דמוקרטי הזה - היועמ"שית, היא כבר בשורה גדולה. **ראוי לשמוח עליה עוד לפני הדיון על הדמות שנבחרה, כישוריה ונסיונה.**

ג. רק לאחר הנקודה הזו אפשר וראוי להתבונן ספציפית במינוי ובמידת התאמתו. מהו הרקע שלו, כיצד ביצע את תפקידיו השונים, אומץ ליבו, יושרתו, מהן חוות הדעת של פקודיו ומפקדיו, האם הוא יודע ללמוד, להקשיב, או חלילה הפוך.

ד. **המחאות נגד מינויו של האלוף זיני מעידות כאלף עדים על מה מתחולל הקרב הגדול פה - זהותה של המדינה.**

אם מדינת ישראל הינה מדינה שבה הרוב קובע בקלפי, אזי העם בוחר באופן ברור במדינה בעלת זהות יהודית, ציונית ולאומית ולו **ניתנת הבכורה, על ידי נבחריו למנות בעלי תפקידים למימוש מדיניות המבטאת ערכים אלו.**

אך אם המדינה היא מדינת כל אזרחיה, יש לבצר את שלטון הפקידים וליצור חוסר לגיטימציה לממשלה לקבל החלטות. וגם כאן המינויים כמובן יהיו בהתאם לרוח זאת.

כך כל החלטה מוצגת כלא ישרה, לא מקצועית, מושחתת, פוגעת בשלטון החוק, ועוד דברי הבל חסרי שחר.

ה. רונן בר כראש השב"כ הוצג כ'שומר סף' ולכן לא פשוט לפטרו, ולמרות שהחוק המפורש אומר אחרת הוא תקוע כמסמר בלי ראש. אך ראו את הפלא, לאחר שמונה אדם שאינו שייך ל'ציבור הנאור' הוא מיד איבד את היותו 'שומר סף'. **כך עובד מפעל השקר והרמייה השיטתיים.**

ו. **ראש השב"כ החדש מייצג בדמותו את כל מה שהפוך מתרבות הפרוגרס.** הוא לאומי, הוא יהודי גאה, הוא בעל משפחה גדולה, הוא התקפי, האויב והאוהב ברורים לו לגמרי והוא חובש כיפה לראשו כמבטאת זהות עמוקה ולא כקישוט. שומו שמיים.

האם הריבון הוא העם על ידי נבחריו, או שמא הריבון הם חברות 'מומחים' יודעי ח"ן בעיני עצמם, לובשי גלימות שחורות

”
אם מדינת ישראל
הינה מדינה שבה
הרוב קובע בקלפי,
אזי העם בוחר
באופן ברור במדינה
בעלת זהות יהודית,
ציונית ולאומית

אבל יותר מזה, יתכן שהוא בעיקר רואה את העם ונבחריו כריבון ולא את בית המשפט ככזה, וזה כבר מעל ומעבר.

- ז. רק אחרי כל החשבון הזה צריך לבחון את מידת התאמתו לתפקיד.
יש לי מה לומר על כך, אבל ראוי שיעשה זאת כל אחד כמידת יכולתו ללא שום פוזיציה שקרית.
ראוי שנהיה ישרים וכנים, לפחות כמו ראש השב"כ החדש.
בימים בהם כל מיני 'לשעברים' מתגלים כמי שאחז בהם דיבוק, המינוי הזה הוא חידוש מרענן ומשמח.
אגב, בדבר אחד אפשר להיות בטוחים, הוא יעיר את ראש הממשלה כשיצטרך.
- ח. אנחנו בעיצומם של ימים היסטוריים. נתפלל להצלחתו - שהיא הצלחתנו ממש.

מלחמה פסיכולוגית נגד העם

איתי אסמן

מאז הוכרז על מינויו של האלוף דוד זיני לראשות השב"כ, אזרחי ישראל נתונים למתקפה פסיכולוגית ארסית המסבירה להם כמה המינוי לא ראוי, לא מקצועי ובניגוד עניינים.

ערוצי התקשורת, העמודים הראשיים של העיתונים, ערוצי הרדיו והתאגיד, כולם יישרו קו הסברה אחיד כדי לטרפד את המינוי. אזרח תמים עלול לחשוב בטעות, שרוב מוחלט של אזרחי המדינה הם נגד המינוי הזה - משום שזה מה שהוא שומע בתקשורת. אולם היא, כידוע, אינה מייצגת את רוב העם.

ננסה לעשות קצת סדר במחשבות ולענות לכל מיני מניפולציות.

א. 'ניגוד עניינים'

ראשית, הבעיה של השמאל הפרוגרסיבי עם המינוי של זיני היא לא בגלל שלראש הממשלה יש "ניגוד עניינים" בפרשייה הזו. אילו היה ממנה מישוה מרשימת המומלצים של רונן בר לא הייתה שום "סערה ציבורית" (אגב, גם היום רק מיעוט קטן מאוד נמצא בסערת רגשות, אך משום היותם בעמדות מפתח - מכנים זאת "סערה ציבורית". מדובר במיעוט החי בתודעת רוב). כאשר מונה אייל זמיר לרמטכ"ל, לא הייתה סערה ציבורית בטענה שראש ממשלה לא יכול למנות רמטכ"ל שבין השאר יחקור את מחדלי 7 באוקטובר בצבא. למה עכשיו כן? עלינו ללמוד להעמיק ולהביט פנימה, מעבר לידיעות התקשורתיות.

ב. שליטת השמאל הפרוגרסיבי

השב"כ נשלט תודעתית במשך שנים על ידי גורמי שמאל רדיקליים. ראו את ה'לשעברים' שלו: נדב ארגמן מופיע בקביעות במחאות קפלן האלימות, יורם כהן מתראיין נגד הממשלה ומציג לראווה את תפיסתו ביחס לדמוקרטיה, ועל יובל דיסקין לא נרחיב פה. כל זה לא במקרה. השב"כ הוא ארגון סודי, ולכן אין בו שקיפות. הוא מתנהל במחשכים. אולם חדרו אליו כל מיני קרנות זרות שהטמיעו בו תפיסות עולם משלהן, על כך שתפקידו המרכזי הוא "להגן על הדמוקרטיה", כשהדמוקרטיה פירושה שלטון בג"ץ ולא ריבונות העם. ההדלפות שפורסמו מדברי ראש החטיבה היהודית בשב"כ חשפו רק טפח מהשנאה שלו למתנחלים ולדתיים ("לזרוק אותם בלי משפט לתא עם עכברים").

חשוב להדגיש: יש בשב"כ רבים ומסורים שעושים עבודת קודש, אך הבכירים הם בתודעת שמאל פרוגרסיבי וניכור למסורת ישראל ולהתיישבות ביהודה ושומרון. מתוך היותם אנשי שמאל, הם רואים בממשלה הימנית ובנבחרי הציבור איום על הדמוקרטיה.

הבכירים הם בתודעת שמאל פרוגרסיבי וניכור למסורת ישראל ולהתיישבו תביהודה ושומרון. מתוך היותם אנשי שמאל, הם רואים בממשלה הימנית ובנבחרי הציבור איום על הדמוקרטיה

”
**ממתי מינוי של ראש
 השב"כ צריך הסכמה
 לאומית? היכן זה
 כתוב בחוק? לפי
 החוק, מי שממנה את
 ראש השב"כ הוא ראש
 הממשלה**

במידה רבה זה מה שהוביל לטבח שמחת תורה, כי כשהשב"כ עסוק ב'הגנה על הדמוקרטיה' אין מי שיגן על הביטחון.

האירוע הדרמטי המתרחש כעת הוא, שהשמאל הפרוגרסיבי עומד לאבד "שומר סף" שעד כה פעל בניגוד לערכי רוב העם ונגד נבחריו הציבור. זהו המסגור האמיתי, וכל השאר הוא מסך עשן. אם נתניהו היה ממנה ראש שב"כ מ'המחנה הנכון', כל טענת "ניגוד העניינים" הייתה מתנדפת כלא הייתה.

ג. 'חוסר הסכמה לאומית'

טענה נוספת להתנגדות למינוי הובאה על ידי הרמטכ"ל לשעבר, ח"כ גדי איזנקוט. הוא טען שמינויו של זיני לראש השב"כ נעשה ב"חוסר הסכמה לאומית".
ממתי מינוי של ראש השב"כ צריך הסכמה לאומית? היכן זה כתוב בחוק? לפי החוק, מי שממנה את ראש השב"כ הוא ראש הממשלה.
 לא התקשורת, לא האקדמיה ולא היועמ"שית. בנוסף, לא ראש הממשלה לבדו ממנה את זיני אלא נדרשת הסכמה של כל הממשלה, מדוע זה לא נקרא "הסכמה לאומית"?
כשבנט ולפיד מינו את רונן בר לראש השב"כ, כן הייתה הסכמה לאומית? זוהי מכבסת מילים, המציגה כל צעד של השמאל כממלכתי ומקצועי, וכל מה שהימין עושה כקרע בעם וכפוליטי. **זכרו, כל מינוי של ראש שב"כ נעשה על ידי ראש ממשלה, ולכן מטבעו הוא ממלכתי ו"פוליטי" כאחד.**

לסיכום: המינוי של זיני הוא ממלכתי, מקצועי ובהסכמה לאומית רחבה.

ד. השמדת ערכים

אחת השיטות של השמאל הפרוגרסיבי בזמנים שידו על התחתונה היא "לפרק את החבילה", כמו האם המתחזה במשפט שלמה, האומרת שצריך לחתוך את התינוק לשניים - "גזורו". כך פתאום לגיטימי לקרוא לסרבנות ולפגיעה בביטחון. **וזה מה שיעבור השב"כ: השמדת ערכים זדונית.**

מהרגע שזיני ימונה להיות ראש השב"כ, הוא כבר לא יזכה להיות "שומר סף". התקשורת 'תיזכר' שתפקידה הוא בעצם לבקר כל היום את ראש השב"כ ולהטיל עליו את האחריות המלאה לכל כישלון ביטחוני. בניגוד לרונו בר, שלכבודו יצאה קריאה ציבורית שיישאר בראשות השב"כ ולא יפקיר את האזרחים. ואז האירוניה התאבדה.

כל מחדליו המזעזעים של רונו בר נשכחו בתקשורת ברגע שהוא נלחם נגד הממשלה. הכל פוזיציה ואינטרסים, ללא שום מוסר.

כבר בימים אלו מודלפות שיחות של זיני מפורום מטכ"ל, **העושות 'השמדת ערך' לא לזיני אלא לפורום שאמור להיות חשאי ומכובד.** המטרה של שליטת השמאל הפרוגרסיבי מקדשת את האמצעים, ולכן השמדת ערך לאומי היא כלי לגיטימי במאבק שלהם.

ה. מינויים

הציבור הימני והדתי טען במשך שנים כלפי הממשלה והעומד בראשה, מדוע אינם ממנים אנשי ימין. כתבתי על כך בעבר מאמר שנקרא "איך נוצר הדיפסטייט ואיך מטפלים בו?" (אפשר למצוא באתר שלנו).

אחת הסיבות לכך היא, שברגע שממנים פקיד בכיר המזוהה עם עולם הערכים הלאומי - גם הממשלה מותקפת וגם הפקיד. **זהו לחץ כבד מאוד שמעטים האנשים היכולים לעמוד בו.** מדובר בהכפשות בתקשורת, בחיטוט בחיים האישיים, בסריקת כל תולדות החיים במיקרוסקופ, בסילוף ובחצאי משפטים.

רק השבוע התקשורת יצרה בזדון מצג, כאילו לזיני לא אכפת חלילה מהחטופים. **מי שלא עבר את הסייט הזה לא יבין אותו.**

האזרחים התמימים מעולם לא יצאו להגן על המינויים המוצדקים. הם ישבו בכורסה וציפו מנבחרי הציבור לפעול לבדם.

אך באווירה הקיימת זה בלתי אפשרי. נבחר ציבור לא יכול להיבחר בקלפי רק פעם בארבע שנים. **במציאות שיש בה ערעור יומיומי על נבחרי הציבור ועל הפקידים שהם ממנים, נדרש גם אשרור מחודש של הבחירה. אי אפשר עוד לשבת במזגן בכורסה.**

ו. מאבק נחוש

על המינוי הזה כולנו צריכים להילחם. לא רק מפני שזיני ראוי לתפקיד הזה מצד עצמו, **אלא בגלל האיום על הדמוקרטיה.** אי אפשר שמיעוט רדיקלי ינהל כאן את השלטון. המינוי הזה חשוב לא רק בגלל הדמוקרטיה והמשילות אלא גם בגלל הביטחון. השמאל הפרוגרסיבי הזיק לשב"כ ולתפקודו הרגיש מרגע שהכניס אליו פוליטיקה, מרגע החליט שעיקר תפקידו הוא 'הגנה על הדמוקרטיה' על פי הפירוש הרדיקלי של אהרן ברק.

כל אחד כאן הוא מערך הסברה מקומי שצריך לפעול בנחישות במרחבי השפעה שלו נגד הלוחמה הפסיכולוגית המופעלת נגד אזרחי מדינת ישראל.

מי שיכול לדבר - שידבר,

מי שיכול לכתוב - שיכתוב,

מי שיכול למחות - שימחה,

מי שנמצא ברשתות - שיפעל.

יחד נפעל כדי שיהיו כאן בע"ה משילות, ביטחון ודמוקרטיה אמיתית.

עשר הערות על המצב

כדרכנו, בואו נניח על השולחן את הדברים ללא משוא פנים וללא עיגולי פינות, וננתח יחד את **גודל השעה**.

א. לא רוצים שננצח

השמאל הרדיקלי לא מעוניין שמדינת ישראל תנצח במלחמה. נקודה. כיצד ניתן לכתוב דברים חמורים כאלה?

ניצחון שיביא להכרעת החמאס יחסל סופית את חלום המדינה הפלשתינית ויזרוק אל פח הזבל של ההיסטוריה את תפיסות העולם של השמאל.

ידן של הלאומיות, המסורת והאופטימיות תהיה על העליונה, ויהיה זה משבר עמוק למי שיבנה עלי' מדינה חסרת זהות ייחודית בעלת שורשים עתיקים.

ב. מפלס הלחץ גואה

ככל שאנו מתקדמים, למרות הקשיים הרבים ולמרות ביקורת צודקת יותר או פחות, כך מפלס הלחץ עולה וההתנגשות התרבותית הולכת וגוברת. **הכרעת החמאס ומתן עדיפות לשיקולים לאומיים כלליים באים על חשבון הזעקות המוכרות: "עכשיו"**.

ג. מלחמה פיזית ותרבותית

המלחמה הפיזית שמעל פני השטח היא ביטוי למלחמת תרבות פנימית סמויה בין עולמות הרעיונות של מחנות שונים בעם ישראל.

מול מי אנו נלחמים, מול אומה רצחנית או טרוריסטים בודדים? כיצד נלחמים, קצב ההתקדמות, סימון היעדים, מהם כללי המותר והאסור, מהן המגבלות ומהם האילוצים ועוד - הכול הוא נגזרת של עולם ערכים. למשל, פחד וזעזוע (אנטי) מוסרי מכיבוש שטח מביא לאידיאליזציה של תפיסת הפשיטות חסרת התוחלת. ולעומת זאת, הבנת צדקת הדרך ביחס להכרח המלחמה תוביל למוטיבציה ולרצון להכריע.

המאבק של השמאל הרדיקלי על המשך שירותו של רונן בר הוא הרי מטורלל לגמרי - אלא אם כן הם מבינים שהמשך שירותו של בר הוא המשך התבצרות אלימה במעוז חשוב של שלטון הדיפ-סטייט. מ.ש.ל.

ד. מפריעים לנצח וגם לנצח

המסקנה הפשוטה מדברים אלו היא, שיש בתוכנו גורמים שפשוט לא רוצים שעם ישראל ינצח במלחמה.

גורמים הרואים לנכון להושיב את רה"מ בבית המשפט לשלושה דיונים בשבוע על זוטות - **לא מעוניינים שננצח.**

גורמים שאינם מאפשרים לחסל מחבלים 'ללא שיוך רשמי לחמאס' אף שהשתתפו בטבח - **אינם רוצים שננצח.**

גורמי משפט ואקדמיה המזדעזעים מהרג 'בלתי מעורבים' שעלצו בטבח - **אינם רוצים שננצח.**

**המסקנה
הפשוטה
מדברים
אלו היא,
שיש
בתוכנו
גורמים
שפשוט לא
רוצים שעם
ישראל
ינצח
במלחמה**

”
**אנחנו נדרשים
 לחשוב מה תהיה
 תגובתנו לפסילה
 צפויה של מינוי כה
 משמעותי, של ראש
 שב"כ, בידי ממשלה
 נבחרת וריבונית**

אנשים כיאיר גולן, המאשים את צה"ל בפשעי מלחמה מזעזעים (כמה שיהפוך את זה ויתרץ את זה) - אינם רוצים שננצח. הם רואים בניצחון ובהכרעה השחתה מוסרית ואיבוד צלם אנוש, כפי שהם תופסים אותם. ובעיקר - הם נאבקים על כוח. שררה וכוח.

ה. לא 'עוד אירוע'
 וכעת ניכר שאנו מגיעים לרגעי השיא במלחמת התרבות הזו, המשולבת עם המלחמה הפיזית - המאבק על מינוי ראש השב"כ.
 יובהר: העיסוק בדמותו של האלוף זיני האיש, כלל אינו רלוונטי.
 המאבק הוא על מיהו הריבון, והמאבק הזה מגיע לשיא חדש. אין זה עוד מאבק, זהו ה-מאבק בה"א הידיעה. אם הממשלה לא תצליח למנות את מי שבחרה, תהיה זו מכה קשה לציבור הלאומי ולעומד בראשו.
 מפח הנפש יהיה גדול והמחיר עלול להיות קשה.

ו. עדכון גרסת הפעלה
 אמנם לא אלמן ישראל, אבל התקופה אינה שגרתית. המציאות אינה רגילה, מדובר בשעה גורלית.
 מי שלא הבין זאת עד היום, טוב יעשה אם יעמיק בנושא. אנחנו נדרשים לחשוב מה תהיה תגובתנו לפסילה צפויה של מינוי כה משמעותי, של ראש שב"כ, בידי ממשלה נבחרת וריבונית. במציאות נורמלית היה ראוי לעבור מדלת לדלת ולשכנע אנשים לצאת לרחובות ולעשות מעשה, כפי שנעשה בימי ההתנתקות סביב משאל המתפקדים.
 איזה מעשה? זה כבר עניין בפני עצמו. אבל קודם כל צריך להבין את הדרמה שאנו בעיצומה.

ז. נבצרות או משילות
 ייתכן שהמהלך הנגדי של השמאל הרדיקלי הוא להוציא את ראש הממשלה לנבצרות, להביא לכאוס ולהפלת הממשלה.

”
**מי שחושב
שזו הגזמה,
למעשה
מסרב
להכיר בכך
שאנו
בעיצומה
של הפיכה
שקטה
ושיטתית
בת שנים
רבות,
שבימים אלו
רק מגיעה
לשיאה**

מי שחושב שזו הגזמה, למעשה מסרב להכיר בכך שאנו בעיצומה של הפיכה שקטה ושיטתית בת שנים רבות, שבימים אלו רק מגיעה לשיאה. **המוחות הקודחים בשמאל הרדיקלי מסוגלים למעשים רדיקליים. הם מוכיחים זאת יום יום ושעה שעה.**

ח. **מה נדרש לעשות?**

בעת הזאת נדרש לשאול קודם 'מה עלינו לחשוב'.
נהוג לומר כי "המודעות היא שולחן העבודה של השינוי".
נדרשת קפיצת מדרגה של ממש בהסברת המציאות. **כל מורה, הורה, מדריך, רב או כל אדם בעל יכולת ביטוי - ראוי שיעורר את הציבור שעליו יש לו השפעה להבין את גודל השעה.**
הכל תלוי בתודעה ציבורית רחבה.

ט. **חירות בכל מחיר**

רק לאחר הבנת חומרת הדברים כהווייתם, בלי כחל ושרק, ללא שום גלגול עיניים המביט על המציאות והמאבק באדישות במסווה של אופטימיות וגדלות רוח, יהיה אפשר להתקדם לפעולות מעשיות, נחושות, המדגישות באופן ברור: יצאנו לחירות, לא נסכים עוד להיות נתינים זרים בארצנו.

י. ייקח כמה שייקח, עם ישראל ינצח!

חירותו של עם ומינוי ראש השב"כ

עזרא הימן

א. נטילת חירותו של עם בדרכים משפטיות

השמאל הפרוגרסיבי שולט בחיינו באמצעות המערכת המשפטית - פקידותית בארבע דרכים במקביל:

1. **פסיקות משפטיות בניגוד ללשון החוק** - שימוש בסמכותו לפרשנות משפטית כדי לכפות אג'נדה פוליטית של שופטים על עם ישראל. תהליך זה מתרחש בהדרגה ההולכת ומתעצמת כבר שלושים שנה.

2. **הנחיות משפטיות שלא בסמכות ושלא כחוק**, מתוך ניצול ציני של הסמכות והיוקרה המשפטית כדי לכפות אג'נדות פוליטיות עוד בשלב התכנון והביצוע, הרבה לפני העתירה לבית המשפט (וכמו שהעיד מנהל מחלקת הבג"צים בפני שופטי העליון ב'בג"ץ הסבירות': אנחנו הפקידים עוצרים את רוב הדברים שלא נראים סבירים בעינינו לפני הגיעם לעתירות לבית המשפט). זה התחיל לפני עשרים שנה בהפיכת היועמ"שים מיועצים למחליטים בפועל. זה עשה את היועמ"שים לזרוע הארוכה והאקטיביסטית של בג"ץ ושל מחנה השמאל בתוך הממשלה, והלך עוד והתעצם עד לנקודת הרתיחה בעת הזאת, שבה היועמ"שית עסוקה בעיקר בטרפוד מהלכי הממשלה החשובים ביותר לעם ישראל.

3. **מעצרים פיקטיביים והמצאת כתבי אישום** על ידי גורמים בכירים בפרקליטות המדינה, במטרה לנטרל את מי שמעז לאתגר את מנגנון שלטון המשפטנים. זה התחיל לפני 30 שנה עם טרפוּדו של שר המשפטים יעקב נאמן, המשיך במקרים כמו אותו איום מרומז של מני מזוז כיועמ"ש על שרי הממשלה מה יקרה למי שיתמוך ברפורמות משפטיות, ומשם זה ממשיך ומתעצם בקצב גובר עד המעצרים ההזויים של נגד המודיעין רוזנפלד, של איש השב"כ ועוד, וכמובן גולת הכותרת - תיקי נתניהו.

4. על שלושת הדברים האלה יש הרבה מאוד מה להרחיב, אך יש דבר חיוני עוד יותר: בכל מערכת, הדבר הכי חשוב ומשפיע הוא האנשים הבכירים שבה. לכן, **הדרך האפקטיבית ביותר לנטרל את נבחר הציבור היא השליטה במינויים הבכירים**, אף ששליטה זו היא בלתי חוקית בעליל. זוהי השיטה האפקטיבית ביותר לנטילת החירות הפוליטית שלנו כציבור וכאזרחים.

במערכת מדינתית, המעשה חשוב ביותר הוא המינוי. אי אפשר לתת הנחיות שהן לגמרי מחוץ לטווח האמון, האמונה, התפיסה והיכולת של הממונים. אי אפשר להכריע אויב עם מטכ"ל שלא מאמין בהכרעה. באותה מידה, יש גבול עד כמה המשפטנים יכולים לעצור ולטרפד ראשי מערכת נחויים על ידי הנחיות ופסיקות משפטיות.

משמעות הדבר, אם נוריד את הדברים לקרקע המציאות, היא שאנחנו ריבוניים על חיינו כעם במידה שבה ראשי המערכות הציבוריות החשובות ביותר מייצגים את רוח העם.

הדרך האפקטיבית ביותר לנטרל את נבחר הציבור היא השליטה במינויים הבכירים, אף ששליטה זו היא בלתי חוקית בעליל

”
הם מצטרפים לדמויות
רבות לאורך
ההיסטוריה שהעדיפו
את טובת הכלל על
טובתם האישית, את
חיי העומס הציבוריים
על חיי נוחות פרטיים
ונשאו את משא
השליחות על גבם

לכן - מבחינתם, המינוי של דוד זיני לראש השב"כ הוא ייהרג ואל יעבור. ולכן, מבחינתנו - זה או להיות בני חורין בארצנו או להיות נתינים במדינה עם שלטון זר.

ב. למי יקשיבו הטנקים

לפני כעשור גילה אהרן ברק בראיון על מה תקום או תיפול הריבונות במדינת ישראל. הוא הצהיר כך: במקרה של התנגשות בין נבחרי הציבור לבין בית המשפט, כל השאלה תהיה נגד מי הרמטכ"ל ישלח את הטנקים.

אלה דברים מזעזעים אך מדויקים. כדי שקבוצת שופטים ומשפטנים בשירות המדינה תיקח מהציבור בישראל את הריבונות על חייו, הם צריכים לשלוט בטנקים, או, בצורה יותר מדויקת ורחבה: באגף החקירות במשטרה, במטכ"ל, ואולי מעל לכל - בשב"כ.

בתקופת הרפורמה המשפטית יצא לי פעם לנכוח בפורום מצומצם, שבו אמר בכיר בשירות הביטחון הכללי שהוא מודאג מהיום שבו הם יצטרכו להכריע בין המעסיק שלהם (הממשלה) לבין החוק. הדברים נאמרו כבדרך אגב, ודווקא משום כך הם חידדו את עומק הבעיה. החוק מכפיף אותם לממשלה, והממשלה יודעת את החוק. **אך מבחינתם, הממשלה היא רק חמ"ל המבצעים. המפקד העליון הוא היועמ"ש, והוא יגיד מהו החוק.**

הרבה פעמים אנשים שואלים כיצד אפשר להפסיק את העריצות המשפטית ההולכת ומתהדקת בחיינו. זו שאלה שתשובתה רחבה ממאמר קצר, אך הנה הדבר החשוב ביותר: **מערכת הביטחון צריכה לצאת לחירות מהכלא התודעתי של הסמכות האינסופית של המשפטנים, דבר שאין לו עיגון בחוק.** כדי שהמערכת המשפטית תוכל להמשיך להשתולל בניגוד לחוק ולהחזיק במושכות הנהגת המדינה בכל תחום מרכזי, היא זקוקה באופן חיוני לציות מוחלט של המערכות האלה. על זה יקום וייפול כל השאר.

”
**מי שחושב
שזו הגזמה,
למעשה
מסרב
להכיר בכך
שאנו
בעיצומה
של הפיכה
שקטה
ושיטתית
בת שנים
רבות,
שבימים אלו
רק מגיעה
לשיאה**

רבות דובר בעבר על האופן שבו ראשי מערכות הביטחון מייצרים חזית מול הממשלה כדי לכפות עליה את רצונם. הדבר נעשה בשתי דרכים: באופן הצגת הערכת המצב של כוונות ויכולות האויב, ובאופן הצגת היכולות והאפשרויות של כוחותינו. כך הם מתמרנים את הממשלה לעשות כרצונם. **מי ששולט בניתוח המידע - שולט בתוצאה.**

והנה, לאט לאט דברים משתנים. יש כבר קולות אחרים אצל בכירים במערכת. יש אפשרויות אחרות למינויים בכירים במערכת הביטחון. הגיע זמן שינוי. הגיע זמן ריבונות. הגיע הזמן לתפיסות אחרות.

וכל זה פוגש אותנו ברגעים אלה בסוגיית המינוי של ראש השב"כ החדש. התנאי הבסיסי והחשוב ביותר הוא, שיהיה זה אדם המבין שהוא כפוף לממשלה ולא ליועמ"שית. אדם הפועל מכוח שליחות הציבור על ידי נבחריו. כל דבר טוב ימשיך משם.

ג. רוח אחרת

מינוי בכירים עם רוח אחרת למערכות הציבוריות הוא תמצית הרפורמה. עם ישראל נאבק על היכולת להכניס רוח חדשה למערכת, כזו המשוחררת מתודעת אוסלו, המאמינה בהכרעה, המחבקת את מושג הניצחון; כזו שלא חושבת שתפקידה הוא להרוויח זמן ונקודות עד להסכם מדיני עם האויב המתעצם מחדש, כזו שאיננה נרקומנית של שקט, כזו המחוברת למשמעות המלחמה שלנו על נצח ישראל.

יש החושבים בטעות שאפשר 'להניח את הרפורמה בצד' ולעסוק בנושאים חיוניים שאינם במחלוקת, כגון המלחמה על קיומנו. אין טעות גדולה מזו. הרפורמה היא תוצאה ישירה של השאלה מי ומה אנחנו ומה משמעות המלחמה על קיומנו. שאלות הזהות העמוקות האלה מתגלגלות לשאלות המדיניות הכבירות של זמננו.

המאבק הוא על חירותנו כעם. המאבק הוא על תודעת ההמשכיות והרצף מאז אבות האומה, יציאת מצרים, מתן תורה והקמת המדינה.

מינוי ראש שב"כ שיש עימו רוח אחרת הוא אבן דרך חשובה במסע הזה, צעד קטן וגדול כאחד. **הכל יקום וייפול על הנושאים שעבורם הציבור ייאבק, מה יהיה בנפשנו ומה יחמוק מתודעתנו.**

קפיצת המדרגה של תקומת ישראל דופקת על דלתנו. שנהיה ראויים.